

Κι' ὁ Πρίγκηπας γελῶντας, στὸν πατέρα του
μονάχου του μ' αὐτὴν τὴν ταμπάκαρα του
ἐβγήκε γὰρ νὰ πάρη τὸν ἀέρα του.

Τέτοια ποὺ λές τῆς εἶπα, κι' ἡ Τουρκάλα
τῶκαλε, Περικλέτο, στὴν τραγάλα,
καὶ πάω παρακάτω καὶ μὲ ἔρρισκε
μία τῆς Κιρκασίας Ὀδαλίση.

Ἦτανε σὰν νερὸ τοῦ Ταξιμοῦ,
κι' ἐσ' εἶσαι, μ' ἔρωτῃ μὲ τὴση γλύκα,
ὕπου τῆς ρίμας γράφεις τοῦ Ρωρησῆ;
ἐγώμαι, τῆς φωνάω... ποῦ σὲ βρήκα!

Παντελῶς δὲν ἀμφιβάλω, λέγ' ἡ τρυφερὰ παιδίσκη,
ὁ Σιμόπουλος ἀκόμη περισσεύματα πῶς βρίσκει.
Μάθε τζῶλα μου, τῆς λέω, καὶ λουκομὶ λουκομῶν,
πῶς ἐνῶσω ζῆ τὸ κράτος τῶν λογάδων τῶν Ρωμηῶν,
κἂν Σιμόπουλος κἂν ἄλλως ὁ θαυματουργὸς καλεῖται
ἐπὶ τέτοια κάθε τόσο τὸ Τζαμίον θ' ἀπειλήται.

Τέτοια σουβάρὰ τῆς εἶπα κι' ἐφυγε, βρὲ κουνενέ,
καὶ παρέκει μ' ἀπαντῆ
μαυρομμάτια Καθινέ
καὶ μοῦ λέει: γκέλ μπουρτζά.

Τί θὰ γίνῃ γὰρ τὸν Στόλο; μ' ἔρωτῃ κι' αὐτὸ τὸ κρινό,
καὶ τῆς λέω, κασιδιάρη:
ὕποβρυχια θὰ γίνουσι πλεόν ὄχι κ' ἔχεινο
τὸ σπουδαῖο τοῦ Γρουπάρη,
ποῦ μὰ μέρ' ἀφωρισμένη
βούλιαξε κι' ἐπῆγε κάτω,
κι' ἔμεινε βαθεῖα στὸν πάτο
κι' ἐξακολουθεῖ νὰ μένῃ.

Τοῦ κοχπέ — ντομαζὰ θαυμάω τὸσαι προκοπαῖς μεγάλαις...
τί πολιτισμὸς ἐλύθησε!.. κι' ἡ κυρίας ἡ Τουρκάλας,
ποῦ τῆς εἶχανε σὰν σκλάβαις ἅτα καράσια τῶν κλεισμένων,
ἔψυνησαν καὶ τούταις τώρα σὰν τῆς χειραφετημέναις,
κι' εἰν' ἐνήμεραις εἰς ἑλα, καὶ πρὸ πάντων εἰς αὐτά,
ποῦ τὴν σύμμαχον Ἑλλάδα διαφέρουν, φαρκλάτῃ.

Βλέπω σκύλους ξαπλωμένους μὲς' ἰσοῦς δρόμους νύκτα μ' ἐμὰ,
ποῦ καὶ ληῶμα νὰ τοὺς κἀνῃ ἓνα βῆμα παραπέρα
δὲν πηγαίνουν... τί σκυλάκι!...
δὲν θ' ἀκούσης νὰ γογγύσουσιν,
κι' ἔχουν τὴση τεμπελιά,
ποῦ βαρκοῦνται νὰ γαυγίσουσιν.

Γεμά σου, σύμμαχε, μοῦ λέει κάποιος φίλος Οὐλεμάς,
κατὰ πάντα σεβαστός,
καὶ τοῦ λέω γελαστός:
τέτοιοις κυνικοῦς ἀφῶνους δὲν τοὺς στελλετε σ' ἐμὰς;

Τρεῖς Ἀγάδες παρεκεῖ,
σφῆρα φιλελληνικό,
γὰρ σὺ σύμμαχε, μοῦ λέν, ποῦ λατρεύεις τὴν Τουρκιά,
καὶ μοῦ δίνουσι φιλικὰς δυνατὴν κατραπακιά.

Παραπέρα, Περικλέτο, τρεῖς Σοφτάδες μὲ σαρκίαι
γὰρ τοῦ Μόλτικε καὶ τοῦ Χάρδεν μ' ἐρωτήσανε τὴν δικήν.

Τρεῖς Ἐφέντηδες παρεκεῖ
σοβαρότητος πολλῆς
μ' ἐρωτήσανε, ζευζέκη,
γὰρ τὰς ἐδρας τῆς Βουλῆς,
καὶ τὴν ὄρσην καὶ τὴν βράσην κάθε ῥήτορος δεινοῦ,
καὶ τοὺς εἶπα, πακατζάου...
ὕπερ' ἀπὸ τὰ χατοῦμα τοῦ κυρίου Ραδινού...
δὲν συνέθη τίποτ' ἄλλο.

Καὶ τρανοῦς Κισλαραγάδες ἐκατάφερα νὰ δῶ,
καὶ στρωμένους κὲ σορῆ
τοὺς ἐρώτησα κρυφά:
λογιώτατος Καζάζης δὲν σὰς ἤθε κι' ἀπ' ἐδῶ;

Δὲν τὸν ἴδαμε, μοῦ λένε, τὸν Καζάζη ποθενά...
τοῦτος, φίλοι μου, τοὺς λέω, πέραν κἀμπους καὶ βουναί,
καὶ σ' Ἀνατολή καὶ Ἐυρώπη προσπαθεῖ νὰ καταρτίσῃ
Κομητάτα Φιλελλήνων, ὅπου κόσμος νὰ σκοτίσῃ.

Πλὴν οἱ παῖδες τῶν Ἑλλήνων, ὅπου χάσκουν ἐν ἀνέσει,
σὰν κουτοὶ τὸν ἐμποδίζουσιν
κι' ὄλο τὸν κακοκαρδίζουσιν,
καὶ σὰν πάσσαλοι τοῦ βγαίνου κάθε τόσο μες' ἐτῆ μέση,
καὶ γυρεύουσι ἄρον ἀρον οἱ γενναῖοι γλωσσόμαχοι
πῶς τὰ μάτια τῶν νὰ βγάλουσι μὲ τὰ χεῖρα τῶν μονάχου.

Κι' ἀφοῦ τοῦ-ὄϊ Ροῦμ σὰν βλάκες πολέμου τὰ τῶν ἰδίων,
ὁ δὲ δρόμος τοῦ Καζάζη γίνετα μετ' ἐμποδίων,
οἱ σὺς τοῦλάχιστον οἱ Τούρκοι βοηθήσετε τοὺς ἑλλοι
Φιλελληνικά νὰ κἀνῃ Κομητάτα καὶ στὴν Πόλι.

Πλὴν ἐμεῖς μετῆ χάρες ἀναγγέλλομεν ἐξάλλου
πῶς ἐφέτος θὰ γενῆ Κομητάτο Καρναβάλου
ν' ἀφρονίσῃ τὴν ἡγῶ Μακεδονικῶν δευράδων
καὶ τὰ δικαία νὰ πῆ τῶν συγχρόνων μασκάρδων.

Στὸν Βεζύρη ξαναπῆγα
καὶ τοῦ φώναξα, κολλήγα:
Τζάνουμ, ἀπαγχονίσε μας ὅταν θέλῃς κι' ὅπως θέλεις,
κι' ὅταν κἀποιοὶ Ροῦμ κρεμῆς
ἓνα μέρος καὶ σ' ἐμὰς
ἀπὸ τὸ σχοινὶ νὰ στέλλῃς.

Σὲ παρακαλῶ, Βεζύρη τοῦ Χαμίτ τοῦ δοξασμένου,
τέτοιο δῶρο μὴν ξεγάνῃς,
ποῦ ποῦ ποῦ νὰ μὲς κἀνῃ...
βεβαίον πῶς φέρνει τύχη τὸ σχοινὶ τοῦ κρεμασμένου.

Τέτοια μίλησα σὰν ἦρας τῆς κλεινῆς ἰσοτεφάνου
κι' ἔκανα τρεῖς τεμενεδές μέρους στὸν Ἰσχο τοῦ Σουλτάνου,
κι' ἀπὸ τῆς Ἀγιάς Σοφιῆς τὸ πασιγῶστο τζαμί
ξαναστῆλω' ἰσοῦς Ρωμηούς μὲ πεντάλα, μόν' ἀμί.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Σόλωνος Χωματιανῶν,
ἐπιτρόου μας τρανοῦ,
δίτομον λαμπρὸν βιβλίον τῆς Ἰνιενῆς Στρατῶν
ἐκδοθὲν κατόπιν μὸχθων καὶ μεγάλων μελετῶν.

Παράρτημα τῶν Ἀθηνῶν, ποῦ τόσο κάνει κρότο,
ἐβγήκε τεύχος δευτέρου σπουδαῖο σὰν τὸ πρῶτο.

Ἦδάς τὰς Ὀρατίου μετέφρασε πιστῶς
ὁ Διβαδῆς ὁ Νίκος, Λατινιστῆς γνωστός.

Αὐτὸς ὁ Λεοντόπουλος ἐμποροράπτης πρῶτης,
καὶ κοπτικῆς καὶ ραπτικῆς ἀρίστῃ τελειότητι.
Ψυχὴ μου!... τί κουστοῦν τα γὰρ τὸν Κυριῶν ἐμειναί
βεβαίως ἄλλος σὰν κι' αὐτὰ δὲν κἀνῃ ἐτῆ Ἀθήνα.
Δὲν ξέρετα, κυρίας μου, τί ράπτῃς εἶναι τοῦτος!...
μὲ κι' ὕφασμάτων Ἀγγλικῶν ὑπάρχει μέγας πλοῦτος,
ἀλλὰ καὶ κόπτης σπάνιος καὶ κόπτης σπάνια,
μ' ὀλίγους λόγους δηλαδὴ τὸ πᾶν καλλιτεχνία.
Διὸ θεμιτῆς συστάσεως ἀς τύχῃ κι' ἐγκαρδίου...
πενήντα τέσσαρ' ἀριθμοὺς εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου.